

ning, men jeg antager, at hvis Forslagene var kommet tidligere op i Landstinget, havde der været Mulighed for at faa dem gennemført.

Det næste Lovforslag, *Forslag til Lov om Tilvirkning og Forhandling af Margarine*, blev oversendt til Landstinget den 13. April. Om dette Lovforslag blev der ogsaa nedsat et Udvalg, men heller ikke dette Udvalg naaede til Ende med sine Overvejelser, og Lovforslaget bliver derfor nu fremsat i den Skikkelse, hvori det kom til Landstinget i sidste Rigsdagssamling.

Forslaget om Afløsning af Arvefæstefgifter kom op til dette høje Ting den 8. Juni, men heller ikke dette Forslag naaede at komme til anden Behandling. Der blev af det nedsatte Udvalg afgivet en Beretning, der gik ud paa, at Udvalget ikke naaede til Afslutning med sit Arbejde paa Grund af, at det havde sendt nogle Spørgsmaal ind til Ministeriet, som det ikke havde faaet Svar paa. Ogsaa dette Forslag forelægges i samme Skikkelse som den, hvori det blev oversendt fra Folketinget til Landstinget.

Det sidste Lovforslag, jeg skal fremsætte for det høje Ting, er *Forslag til Lov om Bekæmpelse af Raager*. Det blev fremsat i Landstinget i sidste Samling i den Skikkelse, hvori det var vedtaget af Folketinget i forrige Samling. I den Beretning, som det Udvalg, der blev nedsat, har afgivet — heller ikke dette Forslag kom til anden Behandling i dette høje Ting —, er der fremsat et foreløbigt Forslag til en ændret Affattelse af Lovforslaget. Jeg gaar ud fra, at naar Lovforslaget nu bliver forelagt i samme Skikkelse som i Fjor, er der Udsigt til, at det kan blive til Lov i Aar, da jeg maa antage, at den Beretning, der er afgivet, nogenlunde er Udtryk for, at Udvalgets Medlemmer til syvende og sidst i nogen Grad er blevet enige.

Med disse Ord skal jeg anbefale samtlige 5 Lovforslag til Tingets Velvillie.

Formanden: Eksemplarer af de Lovforslag, som nu er fremsatte af Finansministeren, Indenrigsministeren og Landbrugsministeren, vil blive omdelt.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Lov Nr. 118 af 17. April 1916.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 24; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B.).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Indhold og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sættes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Falbe Hansen): Det, som har givet Anledning til, at der blev nedsat et Udvalg om det foreliggende Lovforslag, er den store Disagio paa danske Sedler i Sverige og Norge. At der er Disagio paa vore Sedler i disse Lande, er ikke noget usædvanligt eller foruroligende, men, hvad der er usædvanligt, er, at Disagioen er saa stor, som den er. Der staar i Betænkningen, at den er 4 pCt., men jeg tror, den i de sidste Dage er blevet noget større, vistnok $4\frac{1}{2}$ pCt., og det er dette, som ikke alene medfører forskellige Ulemper og Tab, men som ogsaa paa anden Maade vækker nogen Uro. Det, som har bevirket, at Disagioen er blevet saa stor, er den Omstændighed, at det Middel, som ellers ganske naturligt ifølge de sædvanlige økonomiske Love udjævner et saadant Forhold, nemlig Guldforførsels eller Betalinger, som staar i Forbindelse dermed, er forhindret ved de Love, vi har vedtaget i Anledning af Krigsforholdene, nemlig dels den foreliggende Lov om Udmøntning, dels Loven om Forbud mod Udførsel af Guld, dels den Lov, hvorved Nationalbanken er fritaget for at indløse sine Sedler. Det er disse Love, som er Skyld i, at en normal Udjævning af Disagioen ikke kan finde Sted. Det ligger da nær at sige: Ja, men saa maa vi ophæve disse Love eller arbejde paa, at de foreløbig ikke benyttes saa skarpt som tidligere. Det er imidlertid noget farligt. Thi ganske vist har Nationalbanken betydelige Guldbevægelser eller Værdier, der kunde skaffe dem, men under Forhold som de nuværende, hvor Guldbevægelsen, i det hele taget den internationale Handelsbevægelse ikke bestemmes af de sædvanlige Omsætningslove, men af ekstraordinære Forhold, kunde det meget let hænde, at vi, naar vi først er kommet af med vort Guld, ikke kan faa det erstattet uden med saa store Omkostninger og anden Ulejlighed, at det vilde være en meget ubehagelig og farlig Omstændighed. Derfor tror Udvalget, at det ikke gaar an at ophæve disse Love. Ganske vist har Nationalbanken en stor Be-